

DECIZIE

25 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței,
judecători

Iulia Sîrcu
Dumitru Visternicean
Iuliana Oprea
Dumitru Mardari
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Zina Cobîleanu, prin intermediul avocatului Pavel Cucu,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Zina Cobîleanu împotriva Întreprinderii Municipale „Infocom”, Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 3, Societății pe Acțiuni „Termoelectrica”, Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” cu privire la anularea parțială a facturilor și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2017 prin care s-a admis apelul declarat de Zina Cobîleanu și s-a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 12 ianuarie 2017 cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunilor,

c o n s t a ț ă :

La 04 august 2016, reclamanta Zina Cobîleanu a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎM „Infocom”, ÎMGFL nr. 3, SA „Termoelectrica”, SA „Apă Canal-Chișinău” cu privire la anularea parțială a facturilor și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, ÎM „Infocom” în fiecare lună îi prezintă spre plată, din numele ÎMGFL nr. 3, facturi de încasare a numerarului.

Totodată a menționat că, în luna mai 2016 i-au fost prezentate facturile nr. 131323430, nr. 131323431 și nr. 131323432, potrivit cărora plata serviciilor comunale pentru luna mai 2016 constituia suma de 332,92 lei.

A susținut reclamanta faptul că această sumă a fost achitată integral, fapt ce se confirmă prin bonul fiscal nr. 0082 seria nr. 48009475 din 24 iunie 2016.

Totodată, a indicat că mai mult de 15 ani îi este înaintată greșit datoria în mărime de 2 952,35 lei, iar la solicitările sale de a fi exclusă această datorie pârâții nu reacționează nici într-un fel.

Reclamanta a mai invocat că drept răspuns la cererile sale prealabile, nici unul din pârâți nu recunoaște că a introdus în facturile de plată spre achitare datorii istorice.

La fel, nici unul din pârâți nu și-a asumat obligația de a exclude din ordinele de plată datoriile în sumă de 2 952,35 lei.

A solicitat reclamanta declararea nulității parțiale a facturii nr. 1, ordin de plată de încasare a numerarului nr. 131323430, înaintată spre plată pentru luna mai în sumă de 284,29 lei, inclusiv 158,79 lei pentru transportarea deșeurilor și 125 lei pentru energia electrică, a facturii nr. 2, ordin de încasare a numerarului nr. 131323431 pentru luna mai în sumă de 832,92 lei, datorie istorică a apei potabile în sumă de 832,92 lei și a facturii nr. 3 ordin de încasarea numerarului nr. 131323432 pentru luna mai 2016 în sumă de 1 835,14 lei, inclusiv a sumei de 1 116, 12 lei pentru energie termică în sumă de 308,30 lei, a sumei de 410,72 lei pentru apă caldă și încasarea cheltuielilor de judecată, în mod solidar de la pârâți pentru acordarea asistenței juridice în sumă de 2 000 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 12 ianuarie 2017, acțiunea înaintată de Zina Cobîleanu împotriva ÎM „Infocom”, ÎMGFL nr. 3, SA „Termoelectrica”, SA „Apă Canal-Chișinău” cu privire la anularea parțială a facturilor și încasarea cheltuielilor de judecată s-a respins ca fiind depusă tardiv.

Invocând ilegalitatea hotărârii primei instanțe, la 02 februarie 2017 Zina Cobîleanu, prin intermediul avocatului Pavel Cucu a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2017 s-a admis apelul declarat de Zina Cobîleanu, prin intermediul avocatului Pavel Cucu. S-a casat hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 12 ianuarie 2017 și s-a pronunțat o nouă hotărâre prin care: S-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de Zina Cobîleanu împotriva ÎM „Infocom”, ÎMGFL nr. 3, SA „Termoelectrica”, SA „Apă Canal-Chișinău” cu privire la anularea parțială a facturilor și încasarea cheltuielilor de judecată s-a respins ca fiind neîntemeiată.

La 07 decembrie 2017, instanța de apel a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei motivate (f.d. 181).

Iar, la 12 februarie 2018, Zina Cobîleanu, prin intermediul avocatului Pavel Cucu a declarat recurs, solicitând casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În susținerea recursului a indicat că, nu este de acord cu hotărârile instanțelor inferioare, deoarece instanțele au interpretat eronat normele de drept material aplicabile speței, fapt care generat emiterea unei soluții greșite.

De asemenea, a relevat recurenta că, instanțele eronat au concluzionat asupra faptului netemeinicii acțiunii înaintate, urmare a aprecierii eronate a materialului probator prezentat la materialele cauzei, care cert denotă contrariul soluțiilor adoptate.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat la 12 februarie 2018 este depus în termen, în cazul în care la materialele cauzei nu se regăsește dovada recepționării de către părți a copiei deciziei motivate.

La 20 februarie 2018, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Iar, la 05 martie 2018 și 16 martie 2018, SA „Apă Canal Chișinău” și respectiv SA „Termoelectrica” au depus referințe, prin care și-au expus dezacordul vis-a-vis de recurs, solicitând respingerea acestuia.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 28 martie 2018, recursul declarat de Zina Cobîleanu, prin intermediul avocatului Pavel Cucu s-a considerat admisibil și s-a fixat spre examinare într-un complet de 5 judecători, pentru examinarea fondului recursului, la 25 aprilie 2018.

În conformitate cu art. 441 Codul de procedură civilă în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

În conformitate cu art. 444 Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile la soluționarea speței date, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat și va casa decizia instanței de apel, cu remiterea pricinii la rejudecare, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445, alin. (1), lit. c) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Conform art. 432, alin. (4) Cod de procedură civilă, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în

care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Potrivit art. 118, alin. (1), (3) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii sunt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

Articolul 130, alin. (2), (3), (4) Cod de procedură civilă, statuează că, nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea pricinii. Ca rezultat al aprecierii probelor, instanța judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele.

În conformitate cu art. 239 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședința de judecată.

Articolul 241, alin. (5), (6) Cod de procedură civilă, stabilește că, în motivare se indică: circumstanțele pricinii, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanță la respingerea unor probe, legile de care s-a călăuzit instanța. Dispozitivul cuprinde concluzia instanței judecătorești privind admiterea sau respingerea integrală sau parțială a acțiunii, repartizarea cheltuielilor de judecată, calea și termenul de atac al hotărârii.

În conformitate cu art. 373, alin. (1) - (4) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanța de apel se pronunță în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanță. Instanța de apel nu este legată de motivele apelului privind legalitatea hotărârii primei instanțe, ci este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei.

Actele cauzei atestă că, la 04 august 2016, Zina Cobîleanu a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎM „Infocom”, ÎMGFL nr. 3, SA „Termoelectrica”, SA „Apă Canal-Chișinău” cu privire la anularea parțială a facturilor și încasarea cheltuielilor de judecată.

Fiind investită cu examinarea prezentului litigiu, Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani prin hotărârea din 12 ianuarie 2017 a respins ca fiind tardivă acțiunea înaintată de Zina Cobîleanu împotriva ÎM „Infocom”, ÎMGFL nr. 3, SA „Termoelectrica”, SA „Apă Canal-Chișinău” cu privire la anularea parțială a facturilor și încasarea cheltuielilor de judecată.

Iar, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2017 s-a admis apelul declarat de Zina Cobîleanu, prin intermediul avocatului Pavel Cucu. S-a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 12 ianuarie 2017 și s-a pronunțat o nouă hotărâre prin care: S-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de Zina Cobîleanu împotriva ÎM „Infocom”, ÎMGFL nr. 3, SA „Termoelectrica”, SA „Apă Canal-Chișinău” cu privire la anularea parțială a facturilor și încasarea cheltuielilor de judecată s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Întru argumentarea soluției, instanța de apel a reținut ca neîntemeiată soluția prima instanțe de respingere a acțiunii ca fiind tardivă, prin prisma art. 1, alin. (2), art. 14 și art. 17 al Legii contenciosului administrativ, deoarece Zina Cobîleanu s-a adresat în termen de 30 de zile din momentul recepționării răspunsurilor la cererile prealabile.

Mai mult ca atât, a reținut Curtea de Apel Chișinău că din conținutul cererii de chemare în judecată nu sunt clare sumele reclamate, nu este clar de unde rezultă acestea, în situația în care în hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 21 martie 2005 este cert indicată suma admisă de 149,92 lei, restul sumei fiind respinsă din motiv că a fost invocată prescripția extensivă, nicidecum exclusă, cum indică Zina Cobîleanu, constatând totodată că, în hotărârea enunțată este indicată în calitate de pârât Zinaida Cobelian, și nu Zinaida Cobîleanu, instanței nefiindu-i prezentate careva probe din care să rezulte cu certitudine că în hotărâre a fost comisă o eroare mecanică referitoare la numele pârâtei.

În motivarea soluției, instanța de apel a mai relatat că, în speță urmează a ține cont și de aspectul social-economic al chestiunii abordate de apelant, în cazul în care problema datoriilor pentru serviciile comunale urmează a fi abordată nu numai sub aspectul îngust ca un raport juridic între consumatorul nemijlocit, în speță Zina Cobîleanu și furnizorul ÎMGFL nr. 3, ci și sub un aspect mai larg, deoarece atât acesteia, cât și altor asemenea consumatori, le-au fost prestate servicii comunale pentru apartamentele care le dețin în proprietate, unii însă, fiind de bună-credință, au achitat aceste servicii în termenii stabiliți, alții au tergiversat achitățile și din considerentele că asemenea persoane erau multe, iar factorii de decizie din întreprinderile de gestionare a spațiului locativ nu au întreprins în termenii prevăzuți de lege măsuri privind acționarea datornicilor în instanțele de judecată, pentru unii din ei a expirat termenul de prescripție pentru încasarea forțată a datoriei.

Însă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că decizia instanței de apel a fost adoptată arbitrar, fără o apreciere a argumentelor și probelor invocate de apelantă coroborate cu normele materiale aplicabile speței, iar faptul dat indică incontestabil la încălcarea de către instanța de apel a normelor de drept procedural, precum și la examinarea superficială și evazivă atât a apelului, cât și a

pricinii deduse judecării, fără a fi verificată, în condițiile legii, legalitatea hotărârii contestate.

În acest sens, Colegiul remarcă că instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, a constatat că pricina a fost soluționată greșit de prima instanță, cu aplicarea eronată a normelor materiale și procedurale, emițând însă, o hotărâre nouă de respingere a acțiunii în lipsa unei argumentări ample.

La acest capitol, Colegiul consideră necesar a menționa că, instanța de apel nu a reținut, or, nu a dat o apreciere justă hotărârii Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 21 martie 2005 și hotărârii Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 09 octombrie 2006.

Mai mult ca atât, însăși instanța de apel relevă în motivarea deciziei că, din conținutul cererii de chemare în judecată nu sunt clare sumele reclamate și nu este clar de unde rezultă acestea, dar nu a verificat care anume sume le contestă reclamanta-recurentă, au făcut aceste sume obiectul vreo unui litigiu sau nu, lăsând astfel fără răspuns argumentele indicate în cererea de apel.

Or, instanța de apel avea obligația rezultând din prevederile art. 373, alin.(2) Cod de procedură civilă, de a da un răspuns cert referitor la pertinenta unui înscris sau altuia. Or, instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele, rezultând din prevederile art. 130 alin. (4) Cod de procedură civilă.

În cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit în cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6§1 CEDO (cauza Hiro Balani vs. Spania, 1994). CtEDO reiterează că, deși articolul 6 § 1 obligă instanțele să își motiveze hotărârile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 61, seria A nr. 288). Instanțele trebuie să răspundă la argumentele esențiale ale părților, dar măsura în care se aplică această obligație poate varia în funcție de natura hotărârii și, prin urmare, trebuie apreciată în baza circumstanțelor cauzei (Hiro Balani împotriva Spaniei, 9 decembrie 1994, pct. 27).

Tot aici, este de menționat că în cadrul soluționării pricinii probele din dosar se cercetează doar în ansamblul și în interconexiunea acestora, or, instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele.

Mai mult, în conformitate art. 390 alin. (1) lit. e), f) Cod de procedură civilă, decizia instanței de apel trebuie să conțină motivele concluziilor instanței de apel și referirea la legea guvernantă și concluziile instanței de apel în urma examinării apelului.

Or, în sensul art. 6 CEDO, instanțele de judecată trebuie să indice, cu suficientă claritate, motivele pe care se întemeiază hotărârile, iar având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale, noțiunile ce implică o apreciere a

faptelor supuse examinării. CtEDO, în cauza Suominen vs. Finlanda, a reținut că „... o funcție a unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Mai mult ca atât, o hotărâre motivată oferă părții posibilitatea să o conteste, precum și posibilitatea de a revedea decizia de către instanța de recurs. Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public a administrării justiției”.

Totodată, în cauza Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, Curtea a statuat că dreptul la un proces echitabil nu poate fi considerat efectiv decât dacă cererile și observațiile părților sunt într-adevăr „auzite”, adică examinate conform normelor de procedură de către tribunalul sesizat.

Altfel spus, art. 6 impune „tribunalului” obligația de a proceda la o examinare efectivă a mijloacelor, argumentelor și al elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța”. CtEDO nu își propune să garanteze drepturi teoretice sau iluzorii, ci drepturi concrete și efective (cauza Artico v. Italiei, Hotărârea din 13 mai 1980, seria A nr. 37, p. 16, paragraful 33).

Prin urmare, instanța de apel nu și-a executat în deplină măsură obligația legală de a motiva hotărârea luată și de a argumenta menținerea hotărârii primei instanțe.

Dreptul de a fi auzit, prin urmare, a fost încălcat, or dreptul în cauză include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar de asemenea o obligație corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse, ceea ce nu a fost îndeplinit de instanța de apel.

În consecință, Colegiul, verificând conținutul deciziei contestate, în raport cu materialele dosarului, argumentele invocate în recurs, conchide că instanța de apel s-a referit în mod declarativ la normele dreptului material pe care le-a considerat aplicabile speței, fără să se expună asupra circumstanțelor concrete ale cauzei și probelor administrate în cadrul judecării pricinii pe care se întemeiază concluziile privitoare la aceste circumstanțe, și fără a indica motivele pentru care argumentele invocate în cererea de apel nu au fost reținute. Mai mult, nici nu au fost supuse aprecierii.

Este de menționat că actul judecătoresc trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clar, înțeles de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de către părți.

Mai mult, hotărârea trebuie să se fondeze pe lege, trebuie să rezolve, într-o manieră certă, explicit sau implicit, toate cererile invocate de părți, conform principiului nr. 6 al Recomandării nr. 5 din 1984, adoptată la de Comitetul Miniștrilor al Consiliului Europei, privind principiile de procedură civilă menite pentru ameliorarea funcționării justiției, ceea ce în speță lipsește.

Or, în sensul principiului procesului echitabil, garantat de art. 6 CEDO, motivarea hotărârilor este o garanție pentru părți că cererile lor au fost analizate cu atenție și oferă posibilitatea exercitării controlului judiciar.

Analiza pe care judecătorul o face în legătură cu motivele de fapt și de drept care i-au format convingerea, în sensul unei anumite soluții trebuie să fie

clară și simplă, precisă, concisă și fermă, să aibă putere de convingere. Nemotivarea hotărârii sau o motivare necorespunzătoare vor atrage casarea ei.

Din considerentele menționate, pornind de la faptul că această eroare admisă la judecarea pricinii în instanța ierarhic inferioară nu poate fi corectată de instanța de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de Zina Cobîleanu, prin intermediul avocatului Pavel Cucu și a casa integral decizia instanței de apel, cu remiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

La rejudecarea pricinii, instanța de apel, pentru a concluziona sub aspectul temeiniciei/ netemeiniciei acțiunii, urmează să verifice cerințele prin prisma argumentelor și probelor atât a părții reclamante, cât și a părții pârâte, rezultând din prevederile art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, conform căruia instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege, ca în consecință soluția adoptată să fie certă și coerentă. Caracterul peremptoriu al concluziei instanței de judecată, urmează a fi stabilit în coraport cu circumstanțele pricinii, probele administrate și cercetate și normele de drept material aplicabile raportului litigios.

În conformitate cu prevederile art. 442, art. 444, art. 445, alin. (1), lit. c) și alin. (3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de Zina Cobîleanu, prin intermediul avocatului Pavel Cucu.

Se casează integral decizia Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2017, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Zina Cobîleanu împotriva Întreprinderii Municipale „Infocom”, Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 3, Societății pe Acțiuni „Termoelectrica”, Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” cu privire la anularea parțială a facturilor și încasarea cheltuielilor de judecată, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,

Iulia Sîrcu

judecători

Dumitru Visternicean

Nicolae Craiu

Dumitru Mardari

Galina Stratulat